

16.10.2023

Buletinul jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului Hotărâri și decizii împotriva României iulie - septembrie 2023

În perioada 1 iulie - 30 septembrie 2023, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a examinat 153 de cereri împotriva României, pronunțând 12 hotărâri și 30 de decizii de inadmisibilitate și de scoatere de pe rol.¹

Dumitrescu împotriva României

(4.07.2023, cererea nr. 36815/20)

încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 (nevăzător; încadrare în gradul II de handicap; anularea deciziei de pensionare în urma interpretării de către ÎCCJ a dreptului aplicabil)

În cauză, reclamanta deținea certificat de încadrare în grad II de handicap, cu deficiențe mari de vedere. În baza acestui certificat și având în vedere perioada în care a contribuit la fondul național de pensii, reclamanta a beneficiat, la 13 iulie 2012, de o pensie pentru limită de vârstă. În 2015, în urma unei decizii a ÎCCJ², Casa Județeană de Pensii Bacău a decis, având în vedere încadrarea în grad de handicap a reclamantei și perioada sa de contribuție, că aceasta nu mai are un drept la pensie. În urma unei proceduri în contencios administrativ, decizia casei de pensii a fost menținută, reclamanta fiind obligată să restituie suma de 37 110 RON încasată în perioada 2012-2015.

În fața Curții, reclamanta s-a plâns, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1³, de încălcarea dreptului său la respectarea bunurilor sale în urma anulării deciziei de pensionare și a faptului că a fost obligată să ramburseze o sumă foarte mare de bani pretinsă a fi primită printr-o pensie necuvenită. O astfel de ingerință i-a adus grav atingere, expunând-o la sărăcie și punând-o astfel în pericol, fiind o persoană cu venituri foarte mici și o stare de sănătate fragilă.

Curtea a reamintit că, deși autoritățile publice ar trebui să își corecteze greșelile - chiar și cele care rezultă din propria neglijență -, riscul oricărei greșeli a autorității statului trebuie să fie suportat chiar de către acesta. Astfel de erori nu ar trebui remediate în detrimentul persoanelor în cauză. În contextul revocării unui titlu de proprietate acordat în mod eronat, principiul „bunei guvernante” nu poate impune autorităților doar obligația de a acționa prompt pentru a corecta eroarea lor, ci impune, de asemenea, plata unei despăgubiri adecvate sau a unui alt tip de despăgubire adecvată fostului său deținător de bună-credință. În speță, Curtea a reținut că nu s-a susținut că reclamanta a luat vreo măsură

¹ Căutarea pe site-ul Curții poate fi făcută [aici](#). Materialul de față nu conține o prezentare exhaustivă a jurisprudenței contra României pentru perioada de referință, fiind posibilă publicarea ulterioară de către Curte a unor decizii ori hotărâri suplimentare. Institutul European din România va opera actualizările necesare în mod retroactiv.

² Decizia nr. 16 din 21 septembrie 2015 pronunțată în recurs în interesul legii, publicată în Monitorul Oficial nr. 864 din 19 noiembrie 2015. Înalta Curte a stabilit că noțiunea de „nevăzător” cuprinsă în Legea nr. 19/2000 și Legea nr. 263/2010 va fi explicată prin sintagma „cecitate absolută”, cu alte cuvinte se va referi la persoane cu deficiențe de vedere depline.

³ Trimiterile din text se fac la Convenția europeană a drepturilor omului și protocoalele ulterioare, disponibile [aici](#), precum și la Regulamentul Curții, disponibil [aici](#).

cu intenția de a induce în eroare casa de pensii sau că a acționat altfel cu rea-credință atunci când a depus cererea sa de pensionare. Casa de pensii însăși a stabilit elementele relevante atunci când a emis decizia de pensionare a reclamantei. Anularea deciziei respective nu s-a bazat pe noi elemente de probă, ci doar pe o reevaluare a aceluiași elemente de probă care au stat la baza deciziei inițiale, pe o reevaluare efectuată *ex proprio motu* și cu efect retroactiv de către casa de pensii, în urma interpretării de către ÎCCJ a dreptului aplicabil. Prin urmare, reevaluarea incriminată a probelor pune în discuție siguranța juridică în domeniul securității sociale. În mod esențial, incertitudinea este un factor care trebuie luat în considerare la evaluarea comportamentului statului, autoritățile publice fiind obligate să acționeze în timp util și într-un mod adecvat și coerent.

Curtea a mai reținut că speța privește pierderea completă a dreptului la pensie. Având în vedere circumstanțele specifice ale reclamantei, pensia a constituit sursa esențială de venit pentru o perioadă de peste 6 ani. De asemenea, procedura având ca scop restituirea prestațiilor plătite reclamantei a agravat și mai mult situația sa financiară, situație care era deja dificilă. În consecință, Curtea a constatat că a existat o încălcare a art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție.

Shammat împotriva României

(4.07.2023, cererea nr. 15807/14)

încălcarea art. 8 (divulgarea de date personale de către o autoritate publică locală; publicare într-un ziar local; prejudiciu moral; despăgubire insuficientă)

În cauză, un cotidian local a publicat, în 3 ediții, o listă cu persoanele din localitate care nu și-au plătit obligațiile fiscale. Ziarul a publicat numele și adresa de domiciliu a tuturor debitorilor, inclusiv a reclamantului și a mamei acestuia, și a menționat sumele integrale datorate. Reclamantul a formulat o acțiune în răspundere civilă împotriva autorităților locale, solicitând publicarea de scuze în cotidianul respectiv și suma de 10 000 EUR cu titlu de despăgubiri pentru prejudiciul moral cauzat prin publicarea ilegală a datelor lor cu caracter personal. Instanțele interne au admis în parte acțiunea, constatând că publicarea datelor cu caracter personal ale celor doi reclamânți (numele complet și adresa de domiciliu) în trei ediții separate ale ziarului local a avut loc fără consimțământul acestora și, prin urmare, cu încălcarea Legii nr. 677/2001 pentru protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal și libera circulație a acestor date. Publicarea unei liste a persoanelor care nu și-au îndeplinit obligațiile fiscale nu a fost nici o măsură în interesul public, nici o prerogativă a autorităților publice; prin urmare, prejudiciul moral suferit de reclamânți ca urmare a publicării numelor, adreselor și cuantumului obligațiilor fiscale a fost cert. Cu toate acestea, instanțele interne nu au fost în măsură să constate faptul că percepția publică a fost modificată ca urmare a publicării în cauză. Referindu-se la jurisprudența relevantă a Curții, au aplicat considerații echitabile pentru a garanta că sumele acordate sunt proporționale cu intensitatea și gravitatea intereselor prejudiciate și au concluzionat că suma de 1 000 EUR pentru fiecare reclamant este suficientă pentru a repara prejudiciul suferit.

Fără a repune în discuție marja de apreciere a instanțelor naționale în stabilirea cuantumului despăgubirilor considerate proporționale cu prejudiciul suferit de reclamant, Curtea a reafirmat că orice limită impusă unei asemenea despăgubiri nu trebuie să fie de natură să priveze persoana de intimitatea sa și, prin urmare, să lipsească dreptul consacrat la art. 8 de conținutul său efectiv. Având în vedere atât valoarea minimă a despăgubirilor acordate cu titlu de despăgubire pentru prejudiciul moral, cât și lipsa unei justificări suficiente pentru acordarea unui asemenea quantum, Curtea a considerat că reparația este insuficientă, iar reclamantul poate pretinde că este o „victimă” a încălcării drepturilor sale prevăzute la art. 8.

Curtea a reținut că divulgarea de către o autoritate publică a unor informații referitoare la viața privată a reclamantului unor terți, informații publicate în mod repetat în revista locală, a reprezentat o ingerință în viața sa privată în sensul art. 8. Astfel, ingerința menționată a fost confirmată de instanțele naționale, iar existența sa nu a fost contestată de părți. Instanțele naționale au constatat, de asemenea, că măsura incriminată a fost adoptată încălcând dispozițiile legale interne privind protecția datelor. Deși a considerat că

este deosebit de important, într-un domeniu atât de delicat precum protecția datelor, ca dreptul intern să prevadă garanții adecvate pentru descurajarea unor astfel de dezvăluiri și publicarea ulterioară a datelor cu caracter personal, Curtea a concluzionat că publicarea datelor cu caracter personal ale reclamantului în ziarul local nu a fost „conformă cu legea”. În consecință, a existat o încălcare a dreptului acestuia la respectarea vieții sale private, drept protejat de art. 8 din Convenție.

Spătaru împotriva României

(5.09.2023, cererea nr. 57834/19)

decizie de inadmisibilitate (art. 2; copil născut cu insuficiență cardio-respiratorie; anchetă efectivă; neglijență medicală gravă)

Invocând art. 2 din Convenție, reclamantul a criticat faptul că decesul copilului său a fost cauzat de o neglijență medicală gravă și că ancheta ulterioară nu a fost efectivă. Curtea a reținut că, la naștere, copilul a fost diagnosticat cu suspiciune de malformație cardiacă și digestivă congenitală - asfizie obstetrică severă și, după mai multe spitalizări, a murit la vârsta de 2 ani și jumătate. În urma plângerii penale a părinților împotriva medicului obstetrician, medicului neonatolog, medicului radiolog și a managerului spitalului, în urma unor retrimiteri repetate ale cauzei la parchet pentru suplimente de cercetare, la mai mulți ani după decesul copilului, procurorul a clasat definitiv cauza, decizie confirmată de instanță. Aceasta a reținut că raționamentul cuprins în raportul inițial de expertiză criminalistică, deși indica deficiențe care au fost respinse ulterior de comisia superioară de medicină legală, nu putea conduce la angajarea răspunderii penale a învinuiților, întrucât, chiar dacă se demonstra că factorii de risc în cazul femeii gravide ar fi putut fi identificați în speță, nu exista nicio certitudine cu privire la prognosticul materno-fetal. Comisia superioară de disciplină a Colegiului medicilor a stabilit că nu se impune nicio sancțiune față de medicii în cauză.

Curtea a reținut că, deși reclamantul nu a introdus o acțiune civilă distinctă, acesta a solicitat, în cadrul procedurii disciplinare, repararea prejudiciului moral pretins suferit. Cu toate acestea, acțiunea respectivă s-a perimat prin nelucrare. Curtea a subliniat că răspunderea civilă este apreciată în condiții diferite de cele ale răspunderii penale și, conform jurisprudenței sale constante, în cazul unei simple neglijențe medicale, este de preferat recurgerea la o acțiune civilă. În speță, reclamantul nu a demonstrat că o astfel de acțiune nu ar fi permis examinarea corespunzătoare a cauzei sale. În ceea ce privește procedura penală, Curtea a evidențiat că, în cadrul anchetei deschise de autorități, au fost strânse probe, inclusiv expertize medico-legale, și că părinții au fost implicați în această anchetă și au putut solicita clarificări. Prin urmare, autoritățile naționale au efectuat o anchetă efectivă, ceea ce a permis respingerea tezei neglijenței medicale grave. Lipsa unui rezultat favorabil nu poate conduce, în sine, la concluzia că statul pârât nu și-a îndeplinit obligația pozitivă care îi revine în temeiul art. 2 din Convenție.

Pismiș împotriva României

(5.09.2023, cererea nr. 14615/18)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; practică judecătorească contradictorie; drepturi salariale)

Cererea se referă la decizia curții de apel într-un litigiu de muncă privind acordarea de dobânzi și de drepturi salariale actualizate cu rata inflației reclamantei și altor persoane aflate într-o situație similară. Reclamanta s-a plâns de încălcarea art. 6 § 1 din Convenție, în special a principiului securității juridice, în măsura în care alte litigii similare aduse în fața aceleiași curți de apel de cinci colegi care se aflau într-o situație identică cu cea a reclamantei au fost soluționate diferit. Aceasta a criticat, de asemenea, faptul că abordarea inconsecventă sus-menționată a instanțelor naționale în cauza reclamantei, spre deosebire de alte cazuri similare, a determinat o încălcare a dreptului său de respectare a bunurilor sale, drept protejat prin art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. În cele din urmă, reclamanta s-a plâns, de asemenea, în temeiul art. 1 din Protocolul nr. 1, de refuzul instanțelor naționale de a-i acorda drepturile salariale de care beneficiau colegii săi care sunt încadrați în poziții similare.

Curtea a declarat constant că posibilitatea pronunțării unor hotărâri judecătorești

contradictorii este o trăsătură inerentă a oricărui sistem juridic întemeiat pe o rețea de instanțe de fond și de apel cu competență teritorială. Astfel de divergențe pot apărea și în cadrul aceleiași instanțe, iar acest lucru, în sine, nu poate fi considerat contrar Convenției.⁴ Luând în considerare împrejurările speței, Curtea a constatat că reclamanta a beneficiat de o procedură contradictorie, în care a putut să prezinte probe, iar argumentele sale au fost examinate în mod corespunzător de instanțe. Concluziile acestora și interpretarea lor în cadrul dreptului relevant nu pot fi considerate în mod vădit arbitrare sau nerezonabile. Curtea a mai arătat că, spre deosebire de alte cauze, în care neconcordanțele în judecarea pretențiilor civile formulate de numeroase persoane în situații identice, în care instanțele de apel erau instanțe de ultim grad de jurisdicție în domeniu, nu au fost contestate de părți, în speță, reclamanta a indicat că cinci colegi ai săi ar fi beneficiat de drepturile salariale și dobânzi. În astfel de împrejurări, nu există indicii potrivit cărora situația menționată constituie o jurisprudență profundă și îndelungată contradictorie a instanțelor naționale, în sensul jurisprudenței Curții. În concluzie, Curtea a constatat că acest capăt de cerere este inadmisibil ca vădit nefondat și trebuie respins în temeiul art. 35 § 4.

Czajkowski împotriva României

(5.09.2023, cererea nr. 37024/20)

încălcarea art. 8 (returnare copii; executare silită; ordin de returnare; măsuri insuficiente luate de autorități)

Cauza se referă la neexecutarea unui ordin de returnare a doi minori la reședința lor obișnuită din Spania, în temeiul Convenției de la Haga asupra aspectelor civile ale răpirii internaționale de copii. Printr-o decizie pronunțată în urma acțiunii de divorț formulată de reclamant, cetățean spaniol și tatăl celor 2 minori, curtea de apel a dispus returnarea copiilor în Spania. Instanța a reținut că acuzațiile de „risc grav” aduse de mama copiilor nu au fost demonstrate în mod convingător, precum și că aceasta nu a adus nicio dovadă din partea autorităților spaniole, fie că era vorba despre protecția copilului, poliție sau parchet, sau orice altă autoritate, în sprijinul susținerilor sale potrivit cărora copiii ar fi fost supuși unui risc de violență din partea tatălui lor. Judecătoria a admis cererea depusă de reclamant prin intermediul unui birou de executor judecătoresc și a inițiat procedura de executare silită, în temeiul art. 911 C proc. pen. În fața Curții, reclamantul s-a plâns de neexecutarea ordinului de returnare, precum și de refuzul instanțelor române de a stabili drepturi provizorii de contact între el și copiii săi.

Curtea a reținut că, deși instanțele au dispus reîntoarcerea copiilor în Spania, această decizie a rămas neexecutată cel puțin 4 ani, până la introducerea cererii în fața sa, în pofida faptului că reclamantul a inițiat în mod activ procedura de executare și a solicitat asistența diferitelor autorități. Astfel, este evident că măsurile luate până în prezent de autorități nu au fost suficiente, în timp util sau adecvate pentru a asigura reîntoarcerea copiilor, chiar și în condițiile speciale în care copiii s-au opus în mod clar plecării lor în Spania. Curtea a mai reținut că executorul judecătoresc nu a organizat decât două întâlniri între părți și nu a solicitat alte măsuri împotriva mamei copiilor, deși erau disponibile opțiuni precum o amendă în temeiul art. 188 C. proc. pen. sau asistența polițienească și a experților în protecția copilului în cursul actelor de executare, fără a exercita presiuni sau a acționa cu violență împotriva copiilor, astfel cum se prevede la art. 911 C. proc. pen. Curtea a constatat că, în aceste circumstanțe deosebit de dificile, autoritatea de protecție a copilului a oferit doar un ajutor limitat pentru a spori șansele de executare. Nu a reieșit că autoritățile locale au încercat să identifice cauzele rezistenței copiilor și să le soluționeze în consecință. Art. 8 din Convenție impune autorităților să ia măsuri de reconciliere a intereselor contradictorii ținând cont de interesul superior al copilului. Numai după epuizarea acestor măsuri se consideră că autoritățile naționale și-au îndeplinit obligațiile pozitive care le revin în temeiul art. 8.

În concluzie, Curtea a constatat că, în pofida urgenței inerente a aspectelor referitoare la relațiile dintre părinți și copiii lor, autoritățile naționale nu au luat măsuri

⁴ Principiile generale aplicabile în cauzele privind decizii contradictorii în practica judecătorească internă au fost enunțate de Curte în *Parohia Greco-Catolică Lupeni împotriva României* (MC), disponibilă în limba română aici, și, mai recent, în *Petrescu și alții împotriva României* (dec.).

suficiente și adecvate, astfel cum se putea cere în mod rezonabil în împrejurările speței, pentru a pune în executare de urgență ordinul de returnare, permițând astfel să nu producă efecte timp de peste 4 ani. În speță nu a reușit să ia măsuri mai adecvate pentru a facilita cooperarea, în comparație cu cele deja luate, ar fi pus în pericol interesul superior al copiilor sau ar fi adus atingere drepturilor acestora. Prin urmare, nu au fost invocate motive relevante și suficiente pentru a justifica neexecutarea ordinului de returnare pe o perioadă atât de lungă de timp.

Bolmandîr și alții împotriva României

(19.09.2023, cererea nr. 1250/15)

decizie de inadmisibilitate (art. 6; tentativă de omor calificat; condamnare; încadrare mai grea în apel; neaudierea tuturor martorilor prezentați în primă instanță)

Cei 4 reclamânți au fost trimiși în judecată pentru participarea la un incident între două familii române, incident în care au fost implicate mai multe persoane. Tribunalul, în calitate de instanță de fond, l-a condamnat pe primul reclamant, alături de ceilalți participanți, pentru tentativă de omor calificat; ceilalți 3 reclamânți au fost condamnați pentru ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice. În urma apelului procurorului și al reclamantilor, curtea de apel a audiat câțiva martori audiați deja de prima instanță, a dispus efectuarea unui supliment de expertiză medico-legală și a unei expertize tehnice cu privire la acuratețea imaginilor înregistrate de camerele de supraveghere. Prin hotărâre definitivă, instanța de apel a respins apelul reclamantilor și a admis apelul parchetului, menținând condamnarea tuturor participanților pentru ultraj contra bunelor moravuri și tulburarea liniștii publice și, în plus, i-a condamnat pe toți reclamânții pentru tentativă de omor calificat. Instanța a considerat că acțiunile tuturor celor patru reclamânți fuseseră motivate încă de la început de aceleași motive, iar prezența celorlalți trei reclamânți l-a încurajat pe primul reclamant să acționeze și, prin urmare, aceștia au acționat ca fiind complici morali la tentativa de omor. În temeiul art. 6 § 1 din Convenție, în fața Curții, ultimii trei reclamânți au susținut că instanța de apel i-a condamnat pentru prima dată pentru complicitate la tentativa de omor calificat după ce instanța de fond i-a achitat pentru aceeași infracțiune, fără să fi audiat toți martorii audiați de instanța respectivă.

Curtea a constatat că instanțele naționale nu au acționat în mod arbitrar sau nerezonabil în aprecierea elementelor de probă, în stabilirea faptelor sau în interpretarea dreptului intern. Reclamânții au avut oportunitatea de a-și prezenta argumentele atât în fața instanței de fond, cât și în fața instanței de apel, în prezența avocaților lor. Instanța de apel a motivat suficient cererea reclamantilor de a audia mai mulți martori. În această privință, Curtea a reiterat că, deși art. 6 garantează dreptul la o audiere echitabilă, acesta nu prevede nicio reglementare privind admisibilitatea probelor ca atare, care este în principal o chestiune de reglementare în conformitate cu dreptul intern. Instanța de apel nu a pus sub semnul întrebării credibilitatea martorilor și fiabilitatea declarațiilor acestora. Diferența dintre concluziile primei instanțe și ale instanței de apel a fost determinată, în principal, de interpretarea diferită de către instanțe a acelorași fapte. Instanța de apel a oferit argumente temeinice pentru a se abate de la aprecierea elementelor de probă făcută de către instanța de fond. În concluzie, faptul că instanța de apel nu a considerat necesar să îi audieze din nou pe toți martorii nu pare arbitrar sau nerezonabil.

Ciorcaș împotriva României

(26.09.2023, cererea nr. 23112/16)

încălcarea art. 6 (proxenetism; trafic de minori; achitare parțială de instanța de fond și condamnare în apel; o nouă analiză a faptelor fără audierea martorilor)

Reclamanta a fost condamnată de instanța de fond la 5 ani și 8 luni de închisoare pentru proxenetism și trafic a două persoane minore. Instanța de apel a confirmat sentința primei instanțe și, în plus, a constatat vinovăția reclamantei pentru alt capăt de acuzare din rechizitoriu, de trafic de minori privind o altă persoană, a treia, instanța de fond reținând că elementele constitutive ale infracțiunii nu fuseseră întrunite privind persoana respectivă. Instanța de apel a constatat că instanța de fond a achitat-o pe reclamantă în această privință

în mod eronat pentru motivul că, adăpostind-o, nu intenționase să o exploateze sexual pe cea de-a treia fată minoră prin adăpostirea sa. A subliniat că infracțiunea de trafic de minori include o varietate de modalități, cazarea unui minor în vederea exploatării fiind una dintre ele. În consecință, realizarea uneia dintre aceste modalități, și anume găzduirea minorei în speță, era suficientă în sine pentru întrunirea elementelor constitutive ale infracțiunii, astfel încât caracterul efectiv al exploatării minorei nu avea nicio incidență în această privință. În fața Curții, reclamanta s-a plâns că instanța de apel a condamnat-o în baza aceluiași probe pe care s-a întemeiat instanța de fond la achitarea ei cu privire la cea de-a treia minoră.

Curtea a reținut că instanța de apel a justificat condamnarea reclamantei pentru trafic de minori pe baza unei interpretări a acestei infracțiuni care se întemeia exclusiv pe îndeplinirea unei condiții determinante, și anume găzduirea minorei în locuința în cauză. Prin urmare, instanța de apel a respins în mod expres condiția exploatării efective a minorei, îndepărtându-se astfel de interpretarea dată de instanța de fond, pentru care elementul determinant al achitării a fost lipsa intenției reclamantei de a exploata victima minoră. Cu toate acestea, din decizia instanței de apel reiese că această interpretare juridică pare să fie strâns legată de o serie de considerații de fapt din speță. Instanța de apel nu s-a limitat să clarifice interpretarea corectă a normei de drept, ci, atunci când a aplicat această normă în cauza cu care a fost sesizată, a formulat o serie de considerații de fapt. Astfel, aceasta a considerat că reclamanta nu putea ignora faptul că minora practica prostituția în apartament, precum și că activitatea reclamantei urma un plan prestabilit și un interes comun în exploatarea victimelor minore. Curtea a considerat că, procedând astfel, instanța de apel a efectuat o nouă analiză a acestor fapte.

Curtea a mai reținut că, din decizia instanței de apel, rezulta că probele adunate în diferite etape ale procedurii și depuse la dosar - în principal declarațiile martorilor - au jucat un rol decisiv în formarea opiniei instanței de apel cu privire la aceste aspecte de fapt. Cu toate acestea, instanța nu a reaudiat martorii și nu a examinat probe noi. În acest context, Curtea a reamintit că autoritățile care trebuie să decidă cu privire la vinovăția sau nevinovăția persoanei inculpate trebuie, în principiu, să audieze personal martorii și să aprecieze credibilitatea acestora. Aprecierea credibilității unui martor este o sarcină complexă care, în general, nu poate fi realizată prin simpla lectură a unor declarații scrise. Prin urmare, Curtea a considerat că, în ceea ce privește infracțiunea de trafic de minori față de cea de-a treia minoră, faptul că instanța de apel nu a audiat martori sau nu a examinat probe noi înainte de a declara vinovăția reclamantei a redus în mod semnificativ dreptul acesteia la apărare. În consecință, a existat o încălcare a art. 6 din Convenție.

Hodos-Bara și alții împotriva României

(6.07.2023, cererea nr. 15849/17 și alte 6)

Asan și alții împotriva României

(6.07.2023, cererea nr. 33798/16 și alte 7)

Çetiner împotriva României

(6.07.2023, cererea nr. 15241/16 și alte 7)

Nicu Feraru împotriva României

(20.07.2023, cererea nr. 58566/15 și alte 4)

Bodorin și alții împotriva României

(21.09.2023, cererea nr. 27443/16 și alte 6)

Mureșan și alții împotriva României

(21.09.2023, cererea nr. 26176/16 și alte 5)

Munteanu și alții împotriva României

(21.09.2023, cererea nr. 37741/14 și alte 10)

Moldovan și alții împotriva României

(21.09.2023, cererea nr. 45619/16 și alte 13)

încălcarea art. 3 (condiții de detenție)

Curtea a reținut condițiile precare de detenție ale reclamanzilor, făcând trimitere la principiile stabilite în jurisprudența sa, în special la *Rezmiveș și alții împotriva României*. Astfel, lipsa de spațiu într-o cameră de detenție reprezintă un factor de luat în considerare la stabilirea condițiilor de detenție ca fiind „degradante” din perspectiva art. 3 din Convenție și poate constitui o încălcare, atât considerat individual, cât și împreună cu alte deficiențe.

Gîtlan împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 38066/16)

Mocean și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 36779/19 și alte 3)

Busuioc și Grosu împotriva României

(31.08.2023, cererile nr. 28227/18 și 30685/18)

Manafu și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 64330/16 și alte 2)

Grosu și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 49720/16 și alte 7)

Cozac și Cristea împotriva României

(31.08.2023, cererile nr. 49670/16 și 19611/19)

Racolțea și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 30006/16 și alte 2)

Dinu și Coroi împotriva României

(31.08.2023, cererile nr. 38609/15 și 71101/17)

Chirilă și alții împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 8894/18 și alte 5)

Bădulescu împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 8794/20)

Lăcătuș împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 10444/18)

Lăcătuș împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 48875/16)

Corb împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 38695/16)

Stoian împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 35304/16)

decizii de inadmisibilitate (art. 3; condiții de detenție)

Curtea a constatat că reclamanzii și-au pierdut calitatea de victimă deoarece au beneficiat de măsurile compensatorii oferite prin Legea nr. 169/2017 de modificare și completare a Legii nr. 254/2013 privind executarea pedepselor sau au depus cererile după împlinirea termenului de 6 luni prevăzut la art. 35 § 1 din Convenție.

Chicoș împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 36257/21)

Heteș-Peștean împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 10867/28)

Topertan și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 60990/16 și alte 7)

Balogh și alții împotriva României

(31.08.2023, cererea nr. 57180/16 și alte 2)

Mocanu și Marcu împotriva României

(14.09.2023, cererile nr. 47421/17 și 50821/19)

Göbeș și Luca împotriva României

(14.09.2023, cererile nr. 50239/16 și 50860/16)

Răduță și Avram împotriva României

(14.09.2023, cererile nr. 27805/16 și 41932/16)

Stroia și alții împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 26011/16 și alte 13)

Voicu și alții împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 20472/16 și alte 7)

Gheorghe și Dumbravă împotriva României

(14.09.2023, cererile nr. 29679/16 și 50256/16)

Ivanov împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 58506/19)

Năstase împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 44679/16)

Stancu împotriva României

(14.09.2023, cererea nr. 43529/16)

decizii de scoatere de pe rol

Costin Leonard Fălcută
Revizor jurist
Serviciul Coordonare Traduceri
Institutul European din România